

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE

Új sorozat, XII. évfolyam, 1. (88.) szám

Bécs, 2017 január

Dr. Deák Ernő

Útban a kezdethez

Már negyedik napja tartott a teljes bizonytalanság. Itt, szabadföldön vált bizonyossággá, hogy a zsarnokság megszűnte még nem egyenlő a szabadsággal, sokkal inkább a pokol tornácára emlékeztetett ez az állapot, ahol hiányérzet fog el az azelőtt szorító keretek után. Az ember számára ugyancsak fontos mindenkor környezetében a tájékozódó képesség – ötlött fel bennem. Ez odaát megvolt, hiszen, ha kényszerűen is, de mindenkinek kiszabták a helyét. Sőt, az adottságok is egészen nyilvánvalóak voltak. Így bármennyire

nehézemre is esett a rádöbbenés, tudtam: nincs más kiút, mint a gyógyulás reményében neki kell vágnom az ismeretlennek. A makacs elhatározásban rejlő vakhit, hogy mindennek jóra kell fordulnia, adott még bátorságot áthaladni a kétségek szaka-

dékán, az átélt izgalom azonban kimerítette bizakodásom elemét. Mintha szétesett volna a tér és az idő, minden kitért előlem. Az újonnan látott dolgok nem kötődtek semmihez. Továbbszállításkor egyedül a faluk főterén kivilágított karácsonyfák fénye ejtett meg, de ezek is inkább azt a kérdést állították bennem élükre, vajon hol lesz majd karácsonyom? Valami sejtelmes karácsonyérzet nem tudott felmelegedni bennem; az adventi este átvonuló képei rendezetlenül maradtak el a sötétben.

Alig tértünk pihenőre az alomra terített szalmazsákokon, a beállt nyugalomban pirosan hördült fel a vész jele. A felzörgetett orvos receptet írt és beigérete a mentőt. A kórház azelőtt az utolsó felvonást jelentette számomra, most a védettség és biztonságérzet helyévé magasodott bennem. Attól tartottam, amíg nem

fekehetem tiszta kórházi ágyban, minden perc végveszéllyel járhat. Naphosszat a faluban lődörögtem, de nyomát sem láttam a mentőnek. A szálláson két nap múlva jelentkező orvos kérdésekre vakkantott valamit, aztán, mint akire nem tartozik a dolog, arrébb állt. Bizakodásom higanyszála a nulla ponthoz közeledett.

Váratlanul a harmadik nap késődelután valaki felajánlotta segítségét. Mivel ő éppen Bécsbe tartott, nem tért ki hasonló kérésem elől. A kocsi puha rugózása elringatta bennem a félelmet. Egészen

megnyugodva érkeztem meg egy bécsi vendéglőbe. A csodabogar-

nak kijáró érdeklődéssel nézegettek a nekem – a berendezés és öltözetük után – előkelő vendégek. Mi több, a kocsi-

tulajdonossal elszámoló pincérnő borralaljából 20 Schil-

linggel ajándékozott meg. Szinte tudat alatt bizseregtek bennem a karácsonyfák színes körtéi.

Segítóm eléggé határozottan túltett rajtam; ő egyébként első üdvözlőmként két nappal előtte még vissza akart küldeni, mivel nem volt nálam beváltani való pénz. Most emberbarátként leadott egyik gyűjtőhelyen, de még mielőtt a zsúfoltság miatt ismét nyakába akaszthatott volna az illető ügyeletes, nyoma veszett. Végül is csak azzal a feltétellel maradhattam ott, hogy másnap reggel időben máshol ütöm fel tanyámat.

Valóban, „nem volt hely a szálláson“, és így alvóhelyül a szenesláda kínálkozott az egyik hodályszerű teremben.

folytatás a 2.oldalon

1956 -- felvétel az Osztrák Vöröskereszt archivumából

Villanyoltás után ide telepedtem, de amikor már nem tudtam miként helyezkedjem újabb alvóülésbe, éppen a szeneslapátot találtam el a lábammal. A zajra ismeretlen fiatal férfi szólított ágyába. Itt ugyan már párjával feküdt, mégis, „sok jó ember kis helyen is elfér“, valahogyan átszorogtuk az éjszakát.

Reggeli után címet nyomtak kezembe, ezzel vettem nyakamba a várost. Igaz, eligazítottak, sőt, még a városvasútra is feltettek. Amikor megállótól megállóig a kórházi álmkép már egyre reményt keltőbben bontakozott ki bennem, a megtalált címen egy fehérköpenyes asszonyosság „jóvoltából“ megint szertefoszlott. Egyszerűen eltanácsolt Bécsből. A szükséges útiköltséget azzal a kikötéssel utalta ki számomra, hogy feltétlen Bécsújhely felé vegyem utamat. Mivel akkortájt nemcsak süketnéma, de vak is voltam, véget nem érő keringésbe kezdtem a háztömbök körül, mégsem akadtam a még a városvasút ablakából látott sínekre, amiken a vonat feltehetőleg Bécsújhelybe vitt volna. Már jól bent járhatott az idő a délutánban, amikor éhen és télikabát hiányában fázva, még mindig nem értem a város végére (t.i. tájékozódásul már csak oda akartam kilyukadni), hanem egy templomba ütköztem

. – Segíts magadon, az Isten is megsegít!

Az idegen környezetben még az ismert közmondás is érvényét veszítette. Betérve megfordítottam a szórendet, valahogyan hasonlóan fohászkodva: Ha megsegít az Isten, talán kikeveredem épen ebből az áthatolhatatlan nagyvárosi rengetegből.

Úgy látszik, jó volt a kapcsolat, mivel hamarosan a délelőtti pályaudvarnál kötöttem ki. Itt ugyan rejtjeles beszéddel meggyőztek arról, hogy innen nem lehet W-i-e-n-e-r N-e-u-s-t-a-d-t-ba utazni, de addig küldtettem magam egyik villamostól a másikig, míg végül a nekem éppen alkalmasban helyezkedhettem el. Ez sem volt ugyan egyszerű, mert csak többszöri beszállási kísérlet után a városvasútnál nyomott a kezembe egy egyenruhás férfi cédulát, amire D-t és valami érthetetlen szót írt fel. Villamosjegyként ezt mutattam fel a kalauznak.

Megérkeztem hát az ígéret földjére vivő állomásra. Egyszeriben megjött a hallásom. Valaki olyan hangokat ejtett ki a száján, amiket én is megértettem. Mindjárt hozzá csatlakoztam, jelezve, én is ezt a nyelvet beszélem, de az után is érdeklődtem, szót ért-e az itteniekkel, mert akkor váltson nekem jegyet olyan vonatra, amelyik közvetlen Bécsújhelybe megy.

Már égtek a városi fények, mire befutott a vonat hányódásom negyedik helyére. Kiszálláskor mentem abba az irányba, amerre a legtöbben tartottak. Hirtelen eszembe jutott egész napi bolygásom a háztömbök körül s ijedtségemben gyorsan kitértem az egyik mellékutcába. Itt ugyan gyérült a világosság, de annál

inkább feltűnt egy piros-fehér-piros sávban álló felírás: POLEZÁJ. Gondoltam, örforma lényeket jelent és nem fehérköpenyes orvosokat, de azért ők is értenek valamit az emberi szóból. Egyenruhás alak állt a kapuban. Igyekeztem minél barátságosabban megszólítani, nehogy a kapuvári cigánygyerekhez hasonlóan én is találkozzam a rendőrcsizmával. Rúgásra ugyan nem emelte a lábát, de nagyon toporgott, ugyanis teljesen érthetetlen kifejezéseket hadartunk egymás felé. Miután kifogyott minden tudományából, intett: kövessem, én pedig nyomába szegődtem. Ez jó jelnek tűnt, mert eddig mindenhol elutasítottak.

Bent jó meleg volt, szót mégsem értettünk, pedig többedmagával gyürkőzött a rendőr irányban. Magamra hagytak, és csak hosszú várakozás után lépett be ismét valaki az őrszobába. Egyenesen hozzám jött, rám köszönt. Nyomban rájöttem mibenlétére. Nem is váratott kérdéseivel: hogyan kerültem ide és tulajdonképpen mit akarok?

– Kórházba akarok menni! – hajtogattam.

Elhitte szándékom komolyságát. Az udvaron bőrköpenyes férfi kétkerekű járművel állt elő. Olyan mozdulatot tett, mintha azt akarta volna mondani, én is szálljak fel. Robogás közben megvált tőlem a sapkám, amit sehogy sem akartam. Kiáltottam s ezzel leugrottam a motorkerékpárról. A bőrköpenyes nem tudta, mi történt velem, miért ugrottam le és szaladok ellenkező irányba. Mint mikor kiderül valakiről, mégsem bomlott meg, megkönnyebbülten nevetett fel sapkám meglelésén. Folytattuk az utat, majd több kanyar után behajtottunk egy kapun, ahol portás volt.

Az apácanővér, akinek átadott, ellátott a szükséges fehérneművel és egy vízzel telt kád felé mutatott. A fürdés feloldotta dermedtségemet; lassan feltaláltam magam. Tájékozódó képességem meglelte a szobát, ahol a bent lévő két ágy közül az egyik nekem jutott. Tudtam, megérkeztem várakozásom helyére. Még orvost is rendeltek mellém. A pünkösdi nyelv szerepét egy burgenlandi kovács vállalta. A kétméteres orvosnak legnagyobb gondja – megítélésem szerint – nem is a felvétel körül akadt, hanem, mintha azt a kérdést akarta volna tisztázni, hogyan viselkedjen a hozzá vetődött idegennel szemben, akivel el kell hitetni, most már tényleg minden rendben van. Még ez is kevésnek bizonyult. Együttérzésének kereste jelét. Mivel nem tudott hirtelenében semmi elkápráztatót ide varázsolni, narancsot vett elő köpenye zsebéből, amit feltehetőleg vacsoráról tett el magának. Ezt adta ajándékba zavart mosollyal, majd megrázta kezem.

A szabadság kezdete volt decemberben, ami mégis csak az eljövétel ideje lett. A kivilágított karácsonyfáknak – egészen határozottan éreztem – nemcsak fényük volt akkor, de meleget is sugároztak.

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság februári rendezvényére

Meghívottunk: **Dr. Deák Ernő**

"Az Öreghegytől a Schneebergig. Utam állomásai."
Könyvbemutató rendezvény

A könyvet bevezeti és a szerzővel beszélget Böröndi Lajos, költő

2017. február 5.-én, vasárnap, d.u. 17:30 órakor
A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Dr. Deák Ernő 1940. június 9-én született kisbirtokos családból a Sopron megyei Peresztegen. (Apai ágon nagylózi nagyszülei Deák Antal és Fejes Ágnes, a peresztegi anyai ágon Bongár János és Sinkó Marcella). 1956. december 9-én hagyta el Magyarországot, azóta Ausztriában él. A középiskolát Ausztria különböző magyar gimnáziumaiban végezte, Innsbruckban érettségizett az 1960/61-es tanévben. Ezt követően a bécsi Tudományegyetemen főszakon gazdaság- és társadalomtörténetet, illetve kelet-európai történetet, mellékszakon germanisztikát végzett. Doktori értekezését a mai Burgenlandban fekvő Lánzsér-lakompaki uradalom történetéből írta, főszólyal a XVI-XVII. századra, kitekintéssel a Mária Terézia-féle urbárium rendezésre. 1970. július 9-én avatták a filozófiai tudományok doktorává. 1970-1976 között kutató tanársegédként dolgozott a Tudományegyetem Gazdaság- és Társadalomtörténeti Intézetében, majd az Osztrák Tudományos Akadémia Gazdaság-, Társadalom- és Várostörténeti Bizottságához, onnan a Történettudományi Bizottságához (1997) került, ahol

2005. december 31-ig tudományos munkatársként alkalmazták.

Tudományos munkásságának súlypontja az újkori gazdaság- és társadalomtörténet, különös tekintettel Közép-Európára, ezen belül az agrártörténet, várostörténet, kismemesi életmód valamint a kivándorlás a XIX-XX. században. Úgyszintén érdeklődési köréhez tartozik a kisebbségkutatás.

Várostörténeti kutatásai eddig két részben jelentek meg az Osztrák Tudományos Akadémia kiadásában németül *A magyar korona városai (1785-1918) I. A városok és a városias települések általános meghatározása (1979), II. A városok adattára (1989). A III. rész, A városok struktúrája és tipológiája (előkészületben).*

Egyetemi tanulmányai megkezdése óta (1961. ősz) megszakításokkal aktív szerepet vállal az ausztriai (bécsi) magyarok egyesületi életében. 1967-ben egyik alapítója és névadója volt az *integratio* című magyar-német nyelvű kulturális folyóiratnak, amely gondozásában 1979. óta könyvsorozatként kerül kiadásra. Ausztriában elsőként adott ki gyűjteményes felmérést az ausztriai népcsoportok múltjáról és jelenéről németül (1979). Elnöksége alatt (1971-1973) került sor az "Europa"-Club átszervezésére. Az Ausztriai Magyar Egyesületek és Szervezetek Központi Szövetségének alapításától (1980) főtitkára, 1991-2014 között elnöke. 1985 januárjától szerkeszti az 1980 márciusa óta megjelenő *Bécsi Naplót*. Alapító- és vezetőségi tagja az 1982 óta működő interetnikus Nemzetiségi Ügyek Bécsi Munkaközösségének. A 2001. novemberében alakult Nyugat-európai Országos Magyar Szervezetek Szövetségének elnöke.

.....

Lászlóffy Aladár, a Bornemisza Péter Társaság régi barátja és mentora, az idén lenne nyolcvan éves. Emlékét egyik költeményével szeretettel idézzük. (A szerk.)

Lászlóffy Aladár 2005. júniusában, Bécsben, a BPT 45. jubileumi ünnepségén, Szokolay Sándor zeneszerzővel

Lászlóffy Aladár

Vándor idő balladája

Decemberben, ha nincs hó a határon,
vándor népek kelnek át egy batáron;
pingált Párizs, mű-Bécs, Róma-paraván
felé tartva festői egy karaván...
Jóra fordul, mára fordul életünk,
teelünk, de nyaralunk, de teelünk!

Ideért a dátum, mint a gyorsvonat;
postavagon: leadják a gondokat,
váltó kattan, unott forgalmista int,
pontos címre házhoz jön a tél megint,
jóra fordul, mára fordul életünk...
teelünk, de nyaralunk, de teelünk!

Messziről jön, messze hord a hang, a szó.
Amit eddig megtanultál, olvasó,
három árva sír magában – ne feledd –
összebújva: hit, remény és szeretet
s jóra fordul, mára fordul életünk,
teelünk, de nyaralunk, de teelünk.

A rádió napok óta mondja itt:
Ágnes asszony osztja, osztja rongyait;
mire mindent boldogan elfeled ő,
talán össze-, visszaáll a lepedő.
Jóra fordul, mára fordul életünk,
teelünk, de nyaralunk, de teelünk!

Minden népnél volt Mohács és Trianon,
nem kell végleg összemenni még azon,
enyém-tiéd, enyém is a tiéd lesz,
úgyis kezdjük előlről az egészet:
jóra fordul, mára fordul életünk,
teelünk, de nyaralunk, de teelünk!

Itt a gázló, már az első eleredt,
nosza gyorsan átkelnek a szekerek,
míg a sor a jeges vízben elakad
s bánatában minden hajcsár kifakad.
Jóra fordul, mára fordul életünk,
teelünk, de nyaralunk, de teelünk!

Belementünk, benne vagyunk derékig,
nyúljunk alá, jussunk el a keréig.
Milyen jó lesz, amikor majd lucskosan
gyönyörködünk: a karaván hogy rohan!
Jóra fordul, mára fordul életünk,
teelünk, de nyaralunk, de teelünk...

Decemberben, gyalog, hintón, batáron,
népvándorok kelnek át egy határon,
két kezükben valuta és útlevel,
míg a világ: aki él, az visszaél.
Jóra fordul, mára fordul életünk,
teelünk, de nyaralunk, de teelünk.

Bajor Andor, a közismert erdélyi író, az idén lenne kilencven éves. Írásai, híres szatírái mondanivalója azonban máig is ugyanolyan érvényes. Itt közölt írását a szerző a BPT híres, 1990-es gálarendezvényén olvasta fel, melyen meghívottként ott volt az akkori erdélyi magyar irodalmi élet szinte minden tagja.

Mottó: "Két út áll az emberiség előtt a mi évszázadunkban. Az egyik a hülyeség. A másik az örület. A kettő szerencsésen kiegészíti egymást." (Bajor Andor: Az ezermester)

Rembrandt van Rijn: Európa elrablása (részlet)

Bajor Andor

Európa fölfedezése

Európáról az első hiteles hír az, hogy elrabolták. Mégpedig egy bika rabolta el, amelyet a nyomozó hatóság utóbb Zeusszal azonosított. Hogy egy ilyen bűncselekményben miért kellett magának a főistennek személyesen részt vennie, miért öltötte magára a legfélelmetesebb háziállat ábrázatát, és az egész túszejtési akcióval mi volt a szándéka, ez már jellegzetesen európai titok. Más világrészeken ez az esemény vagy egyszerűbben, vagy bonyolultabban játszódott volna le. Elképzelhető olyan égtáj, ahol a hajadon rabolta volna el a bikát, de a törzs a nyomukba ered, a bikát a sivatagba internálják, a szüzet pedig levágják és megesszik. Máshol a fehér gyolcsba öltözött leányt egy csoport marcona ragadja el, a fejükön fekete harisnyával, és csak egy hatalmas téglát hagynak hátra ékírással, hogy a leány szabadon bocsátásáért tízezer föníciai ezüstrudat követelnek.

Ezek a föltevések azonban nem változtatnak a tényen, hogy Európát elrabolták, előbb Krétáról egy bika, később különböző barbárok, utóbb a császár, majd a pápa, aztán a legkülönbözőbb, de többnyire fiktív társadalmi erők, mint a Szent Szövetség, tőle a nacionalisták, a nacionalistáktól az internacionalisták, azoktól Hitler, Hitlertől Sztálin, Sztálintól pedig azonosítatlan személyek.

Európa az a világrész, amelytől többnyire utólag derül ki, hogy tegnap még megvolt. Azonban egyfolytában föllelhetők a nyomai. Ott van Európa, ahol a méter 100 centiméterből áll, és a víz 273,15 Kelvin-fokon megfagy; a görbét görbének, az egyenest egyenesnek nevezik. De közben elszántan kutatják – sokan az életük árán is –, hogy az egyenes egy kicsit nem görbe-e, és a görbe bizonyos szakasza nem nevezhető-e egyenesnek.

Európát senki sem fedezte föl, de időnként mindenki elveszti. Európa így hát nem is valóságos világrész, hanem egy világrésznek a bölcs, hősies és megátalkodott keresése. Szellem.

Végül is miért ne találhatnánk meg?

Farsang - Farsang - Farsang - Farsang - Farsang - Farsang...

Demeter Szilárd tárcája

A nagy migrálás

Hétszáz ezer székely fogta magát, s nekiindult. Megfogadták az összes buszt Székelyföldről, Miska Sanyi vezette a konvojt a Csavargóval, Rapid Lőrinc zárta a sort a délutáni hármaskursza pléhdobozával.

– Hová, háová, székelyek? – kérdezték tőlük a román–magyar határon.

– Németbe? – morrantotta Pista bá az első ülésből, aki ugyan nem volt lófő, de mégiscsak tudott két szót románul.

– S oda meg métt? – kérdezte a schengeni határőr, olyan valagászos típus.

– Münköt itten diszkriminálnak, né, se zászló, se anyanyelvhasználat, még azt es tagadják, hogy létezőnk – panaszták a székelyek. Valamelyik, Kolozsváron tanuló székely egyetemista még olyant is mondott, hogy amit Bukarestben velük elművelnek, az vértelen genocídium, amire azért az öregebbje felszisszent, mégse kellene ilyen csúnyán beszélni.

– Szóval van baj elég, munka meg kevés – foglalta össze a lényegét Pista bá. – Oszt' ilyen simittós telefonunk nekünk es van, münk es tudunk Merkellel szelfi... a rossznyavalya esett volna belé ebbe az újmódi nyelvbe, szóval tudunk mink es telefonnyal fényképezgetni – vágta oda a végső érvet az öreg, ültek a székelyek a buszon, mindenki kezében telefon, telefonon GPS, célállomásnak bé volt jelölve Németország, mutatták a határörnek.

A schengeni határőr vakarta a fejit, mert hát van ez a szabad mozgás európai alapelve, ugye, mehetnének a székelyek, ha már ennyire viszket a valaguk, de azért annyira nem tetszett neki, hát felhívta Brüsszelt, hogy né, itt van hétszáz ezer székely, mennének Németbe'. Brüsszelben éppen nagy baj volt, mert Juncker elnök úr sajtótájékoztatót tartott, és mindenki azt akarta megtudni az asszisztensétől, hogy hányadik konyak után van az öreg, mindenesetre a szövívője már ezerrel készült a cáfollattal. A székelyeket egy könyökvédős aktatologatóra szignálták ki. A könyökvédős aktatologató felhívta a TASZ-t. A TASZ-nál nem tudtak arról, hogy a székelyeket bármi sérelem érte volna Romániában. A könyökvédős aktatologató felhívta a Helsinki Bizottságot. A Helsinki Bizottságnál nem tudtak arról, hogy a székelyeket bármiféle sérelem érné Romániában. A könyökvédős aktatologató felhívta a román kormányt, ahol becsszóra biztosították őt arról, hogy Romániában a kisebbségvédelem példaértékű. A brüsszeli aktatologató visszahívta a schengeni határörnt, s megkérdezte, hogy a székelyek véletlenül nem homoszexuálisok-e, mert akkor esetleg tudnák értelmezni a problémát. A magyar határőr nem merte megkérdezni a székelyeket, ott ültek a parkolóban, nyugodtan szalonnázgattak, és hát mindenkinél bicska volt, a schengeni határörnek azért megvolt a magához való esze.

– S hát papírjaik vannak-é? – jutott eszébe a schengeni határörnek a megmentő kérdés.

– Nem írni megyünk, hanem dolgozni – válaszolta neki erre Pista bá.

– Nem úgy értem, tudják-e igazolni valamilyen okmánnyal, hogy kifélék, mifélék – pontosított a schengeni határőr.

Pista bá erre kinyitatta az első busz csomagtartóit, eléhordtak jópár rafianecet.

– Itt van mindenkinek a buletinje, ábécésorrendbe szedve, de ügyeközzön az átolvasással, mert mire béfejezi, a Magyar Tudományos Akadémia még az ábécét is átalírja – vihogtak a kolozsvári egyetemisták.

A schengeni határőr teljesen kétségbeesett, nem volt mit tenni, felhívta Angela Merkelt.

Angela Merkel épp az idő kerekét akarta visszaforgatni, elég nagy munka az, szakadt róla a víz.

– S hát mit akarnak ezek a székelyek? – kérdezte gyanakodva Angela, mert ismerte ezeket az erdélyieket, egy rakás szászttettek meg annak idején Ceaușescutól, egyikkel se volt baj egy szál se.

– Aszongyák, dolgozni akarnak – vont a vállát a schengeni határőr.

– Ja – bólogatott a telefonban Merkel kancellár. – De nem értett félre valamit, nem szírek?

– Nem, nem – rázta a fejét a határőr. – Egy szír sincs köztük.

– S hányan agysebészek? – kérdezte Angela.

– Tartsa egy pillanatot – fordult ki a kis bódéjából a schengeni határőr, megkérdezte Pista bát. Reménykedve pislogtak a székelyek a Kolozsváron tanuló csemeték felé, de hát ott csupa bölcsész, informatikus és állatorvos itta az Igazi Csíki Sört, még véletlenül se tanult egyik se agysebészeknek.

– Nein, naccságos asszonyom, egy sem agysebész – jelentette telefonban a schengeni határőr.

– Vannak-e köztük nőket erőszakolók? – kérdezte Angela.

– Nem mondom, néha el-elcsattan egy pofon – válaszolta Pista bá a schengeni határőr tolmácsolta kérdésre –, mondjuk, vissza es kapjuk, ha három napig nem bújunk elé a komákkal az Asszonboszontóból, de erőszak, az nálunk nincs. Le es vágnám a pisilőjét annak, aki becstelenkedne a lányainkkal.

– Ajjajjjaj – fogta a fejét Angela Merkel. – Ez nem jó. És németül tudnak-e?

Határőr kifordul, megkérdez, a székelyek testületileg rázzák a fejüket, határőr vissza:

– Nein, naccságos asszonyom.

– Hááát... Ez az egyetlen pozitívumuk – sóhajtotta Angela Merkel. – De ez kevés. Ha nem szírek és nem agysebészek, akkor a németül nem tudás kevés lesz a willkommenskulturhoz. Küldje haza őket.

Hát így történt, hogy a székelyeket hazazavarták. Az atyafiak bánatukban a magukkal vitt szalonnát megsütötték, s mind megették. Ha a székelyek a szalonnát meg nem ették volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Szilágyi Domokos

Mondogatók

Kicsi kocsi szaladozik, ej,
Kati-Peti maradozik, ó jaj –

áll már a kocsi,
fölszáll Kati-Peti –

kicsi kocsi szaladozik, ej,
Peti-Kati vigadozik, ej-hopp!

*

Fönn, fönn
Kati ül az ablakban,
lenn, lenn
kopog az eső halkán,
sír, sír,
kicsi Kati sír már, lám,
fönn, fönn
neveti a szivárvány.

*

Kalapom
kereken
fekete,
vagyok az
apukám
gyereke.

*

– Egyedem-begyedem,
ez a tücsök-egyetem?
– Arrább tessék, Feketerigó,
itt a Cserebogár-mulató.

– Egyedem-begyedem,
mi csücsül a fejedem?
– Három csillag, két cinege
hussant az imént épp ide le.

– Egyedem-begyedem,
mi marad a kezemen?
– Tulipánillat, szegfűlevél,
mosolya éppen a szívemig ér!

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

KIÁLLÍTÁSOK

Egon Schiele

A bécsi **Albertinában** február 22.-től lesz megtekinthető az Egon Schiele 180 alkotásából (rajzok, grafikák) összeállított gazdag kiállítás. Schielét, a 20. század talán legnagyobb rajztehetségét az expresszionizmus egyik megalapítójaként tartják számon. Bár már nagyon fiatalon (28 évesen) elhunyt, Klimttel együtt a 20. század eleji bécsi művészeti élet meghatározó személyiségének tekinthető.

A kiállítás 2017 június 18.-án zár. <http://www.albertina.at/schiele>

Az első aranykor - az Osztrák-Magyar Monarchia festészete és a Múcsarnok

A budapesti **Múcsarnok** jubileumi kiállítással ünnepli épülete megnyitásának 120. évfordulóját. Az intézmény létrehozása és felavatása a Monarchia és Magyarország virágzásának idejére esett. *Az első aranykor* című tárlat e korszak festmény-remekéből válogat. Az egykori duális államhoz tartozó nemzetek festészetét bemutató kiállítás Magyarország és Ausztria mellett Csehország, Lengyelország, Románia és Horvátország múzeumainak és magányújtóinak együttműködésével jött létre és közel 200 művel várja a közönséget. A tárlat 2017 március 17.-ig lesz megtekinthető.

SZÍNHÁZ

A szájon lőtt tigris

Január 13.-tól új önálló est látható Budapesten, a **Nemzeti Színház** Bajor Gizi Szalonjában. Olt Tamás - ahogy ő írja - Rejtő Jenős, sanzonos, kalandos, légiós, fordulatos, tizennégy karátos estje, zenékkal és minden bizonynyal!

Előadja: Olt Tamás. További előadások: január 25., február 15.

Macbeth

Február 25.-én lesz a bemutatója a **Soproni Petőfi Színházban** William Shakespeare "Macbeth" című drámájának. Shakespeare tragédiái között a Macbeth a legrövidebb alkotás, már-már balladai tömörségű mű. Rendezte: Pataki András

További előadások: február 27., 28. március 1., 2., 3., 4., 10., 11., 12., 16., 17., 18., 19.

KONCERT

Schiff András zongoraestje. Helyszín: **Wiener Konzerthaus** - Mozart Saal, február 17.-én péntek este 19:30.
Műsoron: Johann Sebastian Bach, Bartók Béla, Leoš Janáček és Robert Schumann művei.

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung der Gesellschaft: Creditanstalt Bankverein,

A-1011 Wien, Schottengasse 6. BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600 IBAN: AT581100000207578600 SWIFT (BIC): BKAUATWW